

דוֹשיח רגיש שמשרטט את הקווים העדינים, הרוטטים, שעוברים בין לבבות במערכת יחסים זוגית

ולא היה ביננו אלא זוהר

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד
היא שחקנית ויוצרת

צילום: שי פרנקו

"זוה גורם לך לחשוב שברגעים כאלה אני אוהבת אותך פחות?" אני שואלת.
"אני בטוח בזה".

אני עוצרת לרגע, מביטה בו. בלב אני כבר יודעת - זה לא אני שלא אוהבת אותו שם. זה הוא שלא סובל את עצמו כשהוא נשאב אל המקום הזה, המקום שבו הוא מרגיש חסר אונים, כאילו מישו אחר מנהל את חייו במקומו. המקום שבו הוא מתכווץ חזרה לתוך מי שהוא היה פעם, מול הקולות מהעבר, שם הוא חווה אלימות ושליטה, מקומות שבהם הוא למד להוריד את הראש, לוותר, לשתוק.

ורגע לפני שאני עונה, אני לוקחת נשימה ומזכירה לעצמי - אני לא שם. אני לא אותה מציאות. אני לא מצפה ממנו להיות בשליטה כי אני בעצמי חיה במרחב בלי שליטה. אני לא צריכה להחזיק - אני סומכת. אני לא מפעילה כוח - אני אוהבת.

"רוצה לשמוע משהו שיפתיע אותך?" אני שואלת.
"הכי רוצה", הוא מחייך ויש לו אור של תקווה בעיניים. העיניים שלו, כשהן מוארות, הן הדבר הכי יפה שראיתי. "המשפט הכי מרגש שכתבת בעיניי מופיע בפזמון של השיר 'דע בני אהובי': 'יותר משאני אוהב את הצדק אני אוהב את הרחמים'. אם הייתי יכולה, הייתי מקעקעת אותו. פה, בדיוק כאן, מתחילה האהבה שלי אליך". וכאן הקול שלי כמעט נשבר. "זה המקום" אני לוחשת, "הדרך כמו ענן. הרגיש. העדין. המוותר על להיות צודק תמיד ומתווכח אחת ל... כי החמלה - או הרחמים - עובדים אצלך שעות נוספות. אתה יודע מה זה עושה לך?".
"מה?" הוא מתעניין ואני עונה: "זה מרגיע אותי, וכשאני רגועה יש לי זמן להתעסק במה שהכי מגדיר אותי והכי נעים לי - בלאהוב אותך. בלהיות עבורך ובשבילך. ועל זה אני הכי אוהבת אותך".

הוא שותק לרגע ואז מחייך שוב, אבל הוא לא סיים.
"בכל זאת... לא פעם אמרת לי שיש בי רחמים מקולקלים", הוא מתעקש.
"בעיקר מקלקלים", אני מתקנת. "לא לך, לאלה שרודים בך, שלא מזהים גבולות, וזה יוצר אצלם

שלום, יוסף", אני פונה לשולי עם קריצה וחיוך צידי קטנטן, "כשאני אומרת לך שאני אוהבת אותך - מה אתה מבין מזה?".

"שאת אוהבת אותי", הוא עונה ולא חוסך ממני את החיוך הצידי שלו. החיוך שלו והחיוך שלי כמו שני סודות קטנים שנוגעים זה בזה.
"כן, אני מבינה", אני ממשיכה בשלי, "אבל... אתה מרגיש את האהבה שלי או גם יודע אותה?".
"אני מרגיש", הוא אומר, ואני - לא מוותרת. "הרגשה זו לא עובדה", אני מתעקשת, "ואני אוהבת אותך ככה, כמו שאתה, על סך כל חלקיך. וזאת עובדה".
"גם כשאני קלמזי לגמרי?".

"גם", אני עונה.
"גם כשאני בריכוז עצמי קיצוני?" שואל שלום ובקושי מישיר מבט.

"אין דבר כזה", אני אומרת לו, "אתה לא בריכוז עצמי קיצוני. כן, אתה מקצוען גדול, אז בתקופות שאתה עסוק אתה נלקח ממני לפעמים לימים ארוכים. ועדיין, אני מרגישה אותך רואה אותי. יודעת שתענה לי. בטוחה בכל מאת האחרים שאתה מתגעגע".
"באמת?" הוא שואל, ואני מרגישה שהוא קצת מתרגש.
"באמת", אני אומרת ולגמרי מתכוונת. משהו בו נרגע, כמו מים שנחים בתוך כף יד פתוחה.

"מתי את פחות אוהבת אותי?".
"אולי כשאתה פחות אוהב אותי", אני עונה.
"יופי!" הוא מריע בשמחה מתפרצת.
"מה יופי?" אני שואלת ומצטרפת לצחוק שלו.
"יופי, אם ככה אז אני רגוע, כי אין אצלי פחות מאז שנפגשנו. רק יותר".

וכבר נדמה היה לי שהנה, השיחה נגמרה. זה היה בשבת. חזרנו כל אחד לספר שלו ואז, מעבר לספר, הוא מלמל משהו. "מה אמרת?" שאלתי. "שאני חושב שאת והעולם אוהבים אותי פחות כשאני כנוע למניפולציות ולשליטה שנוכחים בחיים שלי. כשאני חלש - אני מרגיש את זה ולפעמים זה סוגר אותי. אני מתבייש".

"ואתה פשוט כאן. לא גיבור של סרט, לא אביה, לא מושיע. אתה האיש שאני אוהבת. האיש שאני רואה גם כשהוא שוכח את עצמו, שאני מחזיקה את הלב שלו גם כשהוא מפנה אותו ממני"

"אני לא יודעת איך להסביר את זה, אבל לפעמים אתה מסתכל עליי ואני מרגישה בת 7. ולא כי אני קטנה אלא כי אתה מסתכל עליי כאילו אף אחד לא שבר אותי מעולם"

אנטגוניזם כלפיך. כי כשמישהו מתעמר בך ואתה עומד מנגד ומכיל את הרפש, משתקפת מולו האלימות של עצמו. הם לא באמת מבינים שהם שונאים את עצמם על מה שהם. הם לא מבינים שהם גסי רוח. הם לא לוקחים אחריות, הם רק מאשימים. אתה מבין?".

הוא מהנהן.

"אבל אם נצא רגע מהחלק הפילוסופי ונחזור למהות השיחה בינינו, אז כן, אני אוהבת אותך גם על החלקים שבהם ניכרת בך אנושיות קיצונית, רחבה ויפיפייה. זה לא אומר שאני לא מצטערת בשבילך על רגעים שבהם אתה נאלץ לספוג עלבונות או בייחנות, ואם אני באמת עוזרת לרגע אני מבינה שזו בדיוק האהבה שחלמתי עליה כשהייתי ילדה. אז עוד לא ידעתי להגיד 'כנות רגשית' או 'אינטימיות פגיעה', לא הבנתי מה זה מבט שלא עובר הלאה, מגע שלא בורח ממך כשאת מבלבלת, אבל ידעתי לזהות רוך, ידעתי לדמיין יד שמונחת לי על הגב בלי לנסות ליישר אותי.

ידעתי שאני רוצה שמישהו יאהב אותי גם כשאני לא גיבורה, גם כשאני מתפרקת בשקט בפינה. וככה זה מרגיש איתך, שולי. שיש מישהו אחד בעולם שלא צריך שאהיה מושלמת. מישהו שבמקום לשפוט בוחר לשהות. שבמקום להיבהל מתקרב. הילדה שהייתי רצתה אהבה שתגן עליה, אבל אני כבר אישה ואני מבינה שאהבה לא מגוננת עליי, היא מאפשרת לי להיות בדיוק מי שאני גם כשהעולם נושף, גם כשאני בעצמי כבר מתבלבלת בין הדופק שלי לבין הלחץ של כולם. ואתה פשוט כאן. לא גיבור של סרט, לא אביר, לא מושיע. אתה האיש שאני אוהבת. האיש שאני רואה גם כשהוא שוכח את עצמו, שאני מחזיקה את הלב שלו גם כשהוא מפנה אותו רגע ממני כי אני יודעת שהוא יחזור. הוא תמיד חוזר. ככה נראית האהבה שלי אליך. היא לא תיאטרלית, היא לא צווחת מהגגות. היא שקטה. היא יומיומית. היא כמו מים פושרים באמבטיה: לא שורפים, לא קופאים, רק עוטפים.

"הייתי ילדה שידעה לדבר עם אלוקים בלילה, בשקט. לא עם מילים מפוארות, רק עם תקווה קטנה שמישהו יראה אותה"

צילום: שאטרסטוק

בזו שמרצה את כולם. כך. באדם שאתה. ואולי זה מה שלא קורה הרבה. אנשים לא מאמינים שאפשר להיות נאהבים גם כשאין להם תפקיד. גם כשהם רק הם. אבל אני לא רוצה ממך שום דבר, אני רק רוצה אותך. רוצה את המוזיקה שבלב שלך, את המילים שלא נכתבו עדיין, את השתיקות שלך כשאתה מתבונן בי ולא אומר דבר, אבל כל הגוף שלך מרגיש כאילו הוא חיבוק. ואתה יודע מה אני הכי אוהבת? שגם כשאתה לא מבין אותי - אתה מנסה. לא כדי לצאת צודק, אלא כדי להיות קרוב. זה המקום שבו אני מתמסרת לא למי שאתה יכול להיות אלא למי שאתה עכשיו. לפעמים אני נבהלת מעצם העומק הזה, מהשקט שיש בינינו, מהקלות שבה אתה עובר דרכי בלי לשבור דבר. וזה לא כי אתה לא יכול, זה כי אתה בוחר שלא. ובכל פעם שאני רואה את הבחירה הזאת - לוותר על הציניות, על ההגנות, על ההתנגדות - אני מתאהבת בך מחדש. וזה לא נגמר, לא נרגע, לא שוכך גם אחרי מריבות, גם אחרי שתיקות. גם אחרי שאני צועקת או שאתה שותק אני תמיד חוזרת לאותו מקום, לאהוב אותך. ואולי זו הסיבה שאתה שואל לפעמים: 'באמת את אוהבת אותי ככה? גם כשאני נכנע? גם כשאני חלש?' ואני אומרת - כן. כי האהבה שלי לא באה לנצח אותך. היא באה להכיל אותך. היא באה לשים על הלב שלך את מה שלקחו ממך - ביטחון. ביטחון בזה שאתה טוב. שאתה ראוי. שאתה מספיק. אתה לא צריך לתקן את עצמך כדי להיות אהוב. אני לא הילדה שהייתי, שמתחננת שמישהו יישאר. אני האיש של עכשיו - שבוחרת בך כל יום מחדש. ולפעמים אני פשוט מסתכלת עליך ואומרת לעצמי בשקט: הנה. זו האהבה שחלמתי עליה.

היא פה.
היא קיימת.
היא שלי."

וזה מצחיק, כי כשהייתי ילדה הייתי בטוחה שאהבה היא דרמה. היום אני מבינה שהדרמה היא ברקע, אבל האהבה... היא השקט שבתוך הרעש, וכשהלב שלי נרגע בתוך המילים שלך, כשהעיניים שלך פוגשות אותי בלי פחד אני מבינה פתאום איזו ילדה הייתי. ילדה שלא ביקשה הרבה, רק שמישהו יאהב אותה גם כשאין לה מה להציע. רק שמישהו לא ייבהל מהכאב שלה, מהעצב, מהשתיקות שמטיילות לה בעיניים. הייתי ילדה שידעה לדבר עם אלוקים בלילה, בשקט. לא עם מילים מפוארות, רק עם תקווה קטנה שמישהו יראה אותה. ובאורח פלא מצאתי אותך. לא כמו בסרטים, לא כמו בספרים, אלא כמו שמוצאים מישהו שהיה שם תמיד ורק חיכה שתראי אותו.

אני לא יודעת איך להסביר את זה, אבל לפעמים אתה מסתכל עליי ואני מרגישה כמו ילדה בת שבע. ולא כי אני קטנה, אלא כי אתה מסתכל עליי כאילו אף אחד לא שבר אותי מעולם. ואולי זו האהבה הכי גדולה שאפשר לקבל, מישהו שמסכים לראות אותך שלמה גם כשאת מלאה שברים.

ואתה רואה. אתה רואה אותי גם כשאני עייפה מהעולם, גם כשאני מגוימת, גם כשאני מאבדת את הסבלנות. גם כשאני נדמית חזקה מדי, או חלשה מדי, או פשוט... מדי. אתה רואה אותי ולפעמים אני תוהה אם אתה יודע בכלל כמה זה נדיר. ולפעמים דווקא כשאתה נעלם לי בתוך העולמות שלך, בתוך היצירה או העומס או הקולות שלא מרפים ממך, אני מרגישה אותך חזק יותר. כאילו הגוף שלך לא ליד, אבל הנפש שלך עדיין עוטפת אותי. אני מרגישה אותך בחדר גם אם אתה בנסיעה. בשקט של הבוקר, במרקם של הכרית. במבט שלי מול המראה.

כי אתה שם. תמיד.

וכשאני מתגעגעת אני לא בודדה, רק מחכה שתחזור למרחב שלנו, זה שנמצא בין שתי נשימות. בין מילה אחת שלך לשתיקה שלי. בין הלב שלך, שעדיין לומד לא לפחד, ללב שלי שכבר בחר בך. אני יודעת שזה קשה לך לפעמים, העבר שלך מדבר חזק, יש בו קולות שלא יודעים לשתוק, תביעות ישנות, אשמות, צעקות שהפכו ללחישות שאתה סוחב על הגב. אבל אני כאן כדי להזכיר לך שאתה כבר לא שם. אתה כבר לא צריך להקטין את עצמך כדי לשרוד. לא צריך לרצות. לא צריך לציית. לא צריך להיעלם. אתה לא כלי. אתה לא אמצעי. אתה לא זה שצריך לשלם את המחיר על מה שאחרים לא למדו לאהוב בעצמם. אני לא דורשת ממך מאום.

רק שתהיה. פשוט תהיה.

ככה, עם כל הקלמזיות והברק, עם כל הפחדים והחמלה, עם כל הדקות שבהן אתה מתכווץ ועם הרגעים שאתה נפתח. ככה אני אוהבת אותך. לא בגרסה המשופרת, לא